

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 2517/13
12.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа Јасминке Вукашиновић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Министарства одбране Републике Србије – ... “....” кога заступа Дирекција за имовинско – правне послове, Одељења у Београду, ул. Светозара Марковића бр. 21 против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско правне послове, ради поништаја закључка туженог број: 436-02-00341/2004-07 од 10.01.2013. године, уз учешће заинтересованих лица: Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, Београд, ул. Његошева бр. 84, АА из ..., ул. ..., ББ из ..., ул. ..., ВВ из ..., ул. ..., ГГ из ..., ул. ... и ДД из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Горан М. Митровић адвокат из Београда, ул. Пожешка бр. 43/45, у предмету грађевинског земљишта, након усмене јавне расправе одржане дана 12.03.2015. године у нејавној седници већа одржаној дана 12.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним закључком донетим у извршењу пресуде Управног суда 23 У.4416/11 од 20.11.2012. године, одбачен је као недопуштен предлог Министарства одбране Републике Србије, Секретаријата министарства – Дирекције за имовинско-правне послове за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија 07 број: 463-00341/2004 од 14.01.2005. године. Решењем Министарства финансија број: 463-02-00341/04 од 14.01.2005. године одбијена је, као неоснована, жалба Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда изјављена против решења Одељења за имовинско правне и стамбене послове општине Савски венац у Београду број: 46-30/2004-IV/01 од 27.08.2004. године, а којим решењем су поништена правноснажна решења Скупштине општине Савски венац број: 10643/1-68 од 22.10.1968. године и број: 4644/68 од 27.12.1968. године којима је одузет посед ранијим власницима ТЂ и ГГ на кат. парцелама .../... КОБ-... у површини од 6.808,60м² и .../... КОБ-... у површини од 7.860,40м² и додељено право трајног коришћења уз накнаду

Дирекцији за изградњу и реконструкцију Београда у сврху изградње саобраћајнице ... - ... - ... из разлога што предметно земљиште није у законском року приведено намени.

Тужбом поднетом Управном суду дана 20.02.2013. године тужилац је оспорио правилност и законитост закључка туженог органа наводећи, а у погледу благовремености поднетог предлога за понављање поступка, да је Дирекцији за имовинско-правне послове МО као заступнику Министарства одбране дана 05.04.2005. године, под бројем 619-03 од 25.03.2005. године ... „...“, као правни претходник ... „...“ доставила списе предмета Општине Савски венац број: 46-30/05 који су у Дирекцији заведени под бројем Инт.бр.268-1 од 05.04.2005. године са којим даном, када је допис са достављеним списима заведен у деловодној књизи, се има сматрати да је Министарство одбране сазнало за постојање управног поступка чије понављање тражи и у односу на који је дана 05.05.2005. године поднео туженом органу предлог за понављање поступка. Истакао је да је неприхватљиво образложење туженог органа да поднесак тужиоца од 05.05.2005. године не садржи отисак пријемног штамбиља, нити забележбу службеног лица о примљеном поднеску, већ само факсимил датума, због чега се није могло са сигурношћу закључити када је предлог понет, односно да ли је исти благовремен, нити да ли је у моменту његовог подношења Државна заједница Србије и Црне Горе постојала као странка, односно да ли је њена права и обавезе у том тренутку преузела Република Србија, а са тим у вези да ли је предлог поднет од стране овлашћеног лица, а ово са разлога што је предлог поднет препорученом поштом, тако да тужилац на свом примерку није ни могао да поседује пријемни штамбиљ већ само доказ да је исти послат 05.05.2005. године. Што се тиче навода туженог о правном следбеништву тужиоца, образложио је да је дана 03.04.1968. године између Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу града Београда, као правног следбеника Дирекције за изградњу и реконструкцију града Београда, и Државног Секретаријата за народну одбрану, закључен Споразум, при чему је Државни секретаријат Народне одбране ФНРЈ био правни претходник Савезног секретаријата Народне одбране СФРЈ. На основу члана 18. Закона за спровођење Уставне повеље ДЗ СЦГ („Службени лист СЦГ“, бр. 1/03) и чл. 7. и 24. Уредбе о образовању министарстава, организација и служби Савета министара („Службени лист СЦГ“, бр. 25/03) министар одбране је дао овлашћење Дирекцији за имовинско-правне послове Министарства одбране да обавља послове који се односе на предузимање правних средстава пред судовима и другим државним органима, ради остваривања имовинских права и заштите интереса ПЗ СЦГ, Војске СЦГ и др., а на основу тог овлашћења Дирекција за имовинско-правне послове, односно потпуковник ..., као начелник Дирекције који је ту функцију вршио у периоду од 01.01.2005. до 30.11.2005. године, пренео је то овлашћење на друге правнике, у конкретном случају на ..., што значи да је предлог поднет од стране овлашћеног лица. Тужилац је још додао и да данас Дирекција поступа по овлашћењу Републичког јавног правобраниоца. Указао је и на чињеницу да се спорне катастарске парцеле налазе у саставу војног комплекса „...“ о чему је заступник Министарства одбране доставио обавештење Управе за инфраструктуру, Инт.бр.4617-9/06 од 26.03.2009. године са пратећом документацијом. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при наводима из образложења оспореног закључка и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице ДД из ... је преко пуномоћника у одговору на тужбу оспорило наводе тужбе истичући да је тужба идентична оној поднетој у предмету У. 4416/11 од 19.11.2011. године, те да је разлика само у два последња пасуса која су дописана, а којима покушава тужилац да докаже да је предлог за понављање поступка послат и да је био благовремен, што није тачно. Даље је навео да је комуникација међу странкама у управном поступку уређена чланом 54.-59. ЗУП-а али и подзаконским актима и то: Уредбом о канцеларијском пословању органа државне управе („Службени гласник РС“, бр. 80/92), која

је разрађена Упутством о канцеларијском пословању органа државне управе („Службени гласник РС“, бр. 11/93, 14/93), при чему је чланом 12. Уредбе прописан поступак предаје поднесака по којима се решава у управном поступку када се непосредно предају органу – издаје се потврда о пријему поднеска, ставља се отисак пријемног штампала како је одређено у поглављу II Упутства где се уписују подаци о називу органа коме се предаје поднесак, датум пријема, ознака органа државне управе, ознака унутрашње организационе јединице, прилози, вредност и таксе, а наведени предлог тужиоца има само печат са датумом и не постоји потврда о пријему поднеска. Још је додао да предње значи да поднесак није предат у складу са наведеним одредбама ЗУП-а и подзаконских аката који материју доставе регулишу јер изузев неког печата на коме пише 05. мај 2005. и не зна се ко га је ставио, не постоји ни један доказ у прилог тврдњи из тужбе. Предложио је да суд тужбу као неосновану одбије.

Остала заинтересована лица на тужбу нису одговорила.

Управни суд је дана 12.03.2015. године одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ бр. 11/09) у присуству заступника заинтересованог лица Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, а у одсуству уредно позваних тужиоца, туженог органа, заинтересованих лица АА, ББ, ВВ и ГГ као и пуномоћника заинтересованог лица ДД, адвоката Горана М. Митровића, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима, којим је прописано да изостанак уредно позване странке са усмене расправе не одлаже њено одржавање.

Заступник заинтересованог лица Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, ... је на усменој јавној расправи изјавила да је Дирекција управо и обавестила Министарство одбране о управном поступку који је вођен пред Општином Савски венац, без учешћа представника Војске иако је земљиште које је предмет поништаја решења о изузимању у поседу Војске. Напоменула је да је тај поступак вођен више од 10 година, да је Дирекција обавестила о поступку Министарство одбране по окончању поступка и улагала жалбу на решење у којој је истакнуто да треба да буде укључена у поступак и Војска, а која жалба је одбијена. Предложила је да суд тужбу уважи.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу свих списа ове управне ствари, и речи заступника заинтересованог лица на усменој јавној расправи, испитујући управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након одржане јавне расправе у смислу одредби члана 2. члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног закључка произлази да је тужени орган оспорени закључак донео у извршењу пресуде Управног суда 23. У.4416/11 од 20.11.2012. године којом је уважена тужба и поништен закључак Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове 07 број: 463-02-00341/2004 од 31.12.2010. године донет у извршењу пресуде Управног суда – Одељења у Нишу II-1 У.9093/10 (2009) од 18.01.2010. године којом је уважена тужба и поништено решење Министарства Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове 07 број: 463-02-00341/2004 од 02.04.2009. године, а којим решењем, донетим у поступку извршења пресуде Врховног суда Србије број: У.2008/2007 од 24.04.2008. године, је ставом првим диспозитива дозвољено понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове 07 број: 463-02-00341/2004 од 14.01.2005. године, ставом другим диспозитива поништено решење

Министарства финансија 07 број: 463-341/2004 од 14.01.2005. године, а ставом трећим диспозитива поништено решење Одељења за имовинско-правне и стамбене послове општине Савски венац у Београду број: 46-30/2004-IV од 27.08.2004. године и предмет враћен првостепеном органу на поступак по примедбама изнетим у образложењу овог решења. Поништеним решењем од 27.08.2004. године, ставом првим диспозитива поништена су правноснажна решења Скупштине општине Савски венац број: 10643/1-68 од 22.10.1968. године и број: 4644/68 од 27.12.1968. године којима је одузет посед ранијим власницима ЂЂ и ГГ из ... на кат. парцелама .../... КОБ-... у површини од 6.808,60м² и .../... КОБ-... у површини од 7.860,40м² и додељено право трајног коришћења уз накнаду Дирекцији за изградњу и реконструкцију града, у сврху изградње саобраћајнице ... – ... – ..., из разлога што предметно земљиште није у законском року приведено намени. Одлучујући о предлогу тужиоца као заинтересованог лица за понављање поступка од 05.05.2005. године тужени орган је имајући у виду примедбе Управног суда у погледу поступка, којима је тај орган везан у смислу одредбе члана 69. Закона о управним споровима, утврдио да поднесак ДЗ Србије и Црне Горе – Министарства одбране, ..., „...“ из ... кога заступа Дирекција за имовинско-правне послове Министарства одбране од 05.05.2005. године, а којим је тражено понављање поступка не садржи отисак пријемног штамбиља, нити забележбу службеног лица да је поднесак примио на начин прописан чланом 12. Уредбе о канцеларијском пословању органа државне управе и Поглављу II Упутства о канцеларијском пословању органа државне управе, већ да садржи само отисак факсимила датума, због чега се у конкретном случају не може са сигурношћу закључити када је предлог поднет, односно да ли је исти благовремен, а са тиме у вези се не може поуздано утврдити ни да ли је у моменту његовог подношења Државна заједница Србија и Црна Гора постојала као странка или је њена права и обавезе преузела Република Србија као правни следбеник, односно да ли је предлог поднет од овлашћеног лица, са којих разлога је тужени орган у складу са чланом 246. став 2. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка.

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорени закључак и за своју одлуку дао јасне, аргументоване и правилне разлоге у складу са одредбама члана 246. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” бр. 30/10), којим је ставом првим прописано да кад орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на који се предлог заснива учињена вероватном, док је ставом другим овог члана прописано да ако услови из става 1. овог члана нису испуњени, орган ће својим закључком одбацити предлог за понављање поступка.

Наиме, имајући у виду да поднесак Државне заједнице Србије и Црне Горе – Министарства одбране – ... „...” из ... упућен граду Београду, Општини Савски венац, Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове у Београду, на адресу Кнеза Милоша бр. 69 и означен као предлог за понављање поступка ради укидања решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Општине Савски венац број: 46-30/2004-IV-01 од 27.08.2004. године уопште не садржи отисак пријемног штамбиља Писарнице општинске управе Општине Савски венац, чији изглед се иначе може утврдити непосредним увидом у списе овог предмета у коме се налази више аката који овај штамбиљ садрже, нити забележбу службеног лица да је поднесак уопште примљен у општини Савски венац, већ само отисак факсимила датума: 05. МАЈ 2005. за који се не може утврдити ко га је ставио на поднесак, то је оспорени закључак у свему на закону заснован, будући да је тужени орган у ситуацији када се не може са сигурношћу закључити када је предлог за понављање поступка поднет, од чега зависи да ли је исти благовремен, а са тиме у вези надаље и да ли је поднет од овлашћеног

лица, правилно нашао да су се стекли законом прописани услови за примену цитиране одредбе члана 246. став 2. Закона о општем управном поступку.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је ... “...” као правни претходник ... “...” доставила списе предмета Општине Савски венац број 46-30/05 Дирекцији за имовинско правне послове дана 05.04.2005. године са којим датумом је Министарство одбране сазнало за управни поступак чије понављање тражи предлогом поднетим 05.05.2005. године, али је нашао да се овим наводима не доводи у сумњу правилност оспореног закључка, са разлога што је тужилац, према наводима тужбе, предлог за понављање поступка послао препорученом пошљом, али о чему уз тужбу није доставио доказ – потврду поште о пријему препоручене пошљке са бројем препоруке у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 12. и 13. Закона о поштанским услугама (“Службени гласник РС”, бр.18/05), из које би се несумњиво могао утврдити датум подношења предлога за понављање поступка. Осим тога, а у односу на наводе тужиоца о дану сазнања за управни поступак чије понављање тражи, а будући да се у списима налази допис ... “...” Инт. бр. 619-3 од 25.03.2005. године упућен Министарству одбране Секретаријату министарства Дирекцији за имовинско-правне послове, Одељењу у Београду у коме ВГЦ “...” напомиње да је допис Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда са документацијом о управном поступку који се односи на експроприсано земљиште ради изградње саобраћајнице ... – ... – ... под бројем 9099/96000-IV од 16.03.2005. године примио истог тог дана и завео под деловодним бројем 619-1 који дан, према овом допису, представља “дан сазнања од кога је почео тећи законски рок за подношење предлога за понављање правоснажно окончаног управног поступка”, то се не могу прихватити као основани наводи тужбе који се односе на дан сазнања за предметни управни поступак од кога тече рок у смислу одредбе члана 242. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку прописан за разлоге из члана 239. став 1. тачка 1. истог Закона на које се позвао подносилац у предлогу. Такође, са тиме у вези не могу бити оцењени као основани ни наводи да је списе и допис тужиоцу доставила ... “...”, пошто их је, како је претходно изложено, доставио ВГЦ “...” што несумњиво произлази из доказа у предмету. Цењени су и сви остали наводи тужбе, али код напред изнетог, суд налази да су исти без утицаја на законитост оспореног закључка, имајући у виду утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право.

Следом изложеног, након закључене усмене јавне расправе, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09) одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.03.2015. године, 4 У. 2517/13

Записничар
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа-судија
Весна Лазаревић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

MH/HM